

VRAKK

ROMAAN

EMILY BLEEKER

Emily Bleeker
Wreckage
2015

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, kohad,
sündmused ja juhused on kirjaniku väljamõeldis.

Kaane kujundanud Shasti O'Leary-Soudant / SOS CREATIVE LLC
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Text copyright © 2015 Emily Bleeker
This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis
Literary Agency.
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

E09348418
ISBN 978-9949-82-292-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu abikaasale Joele.
Oled mu parim sõber, usaldusalune ja ainus inimene,
kellega tahaksin üksikul saarel olla.*

Esimene peatükk

LILLIAN

Tänapäev

Mõnikord peab valetama. Mõnikord on see ainus viis armastatute kaitsmiseks. Lillian näperdas laulatussõrmust ja kordas seda lauset mõttes ikka ja jälle. Ta oli korranud seda viimased kaheksa kuud iga päev. Võib-olla ta täna usub seda. Ainus viis, kordas Lillian, keerutades sõrmes lihtsat kuldset võru iga vale juures, mis ta huulilt langes. Kaotanud kolmandat korda järjest jutulõnga, pistis ta käe reie alla, et loobuda loendamast. Kui valetamine oleks raske, võib-olla ta loobuks. Aga see oli lihtne. Olgu, lihtsam kui tõtt rääkida.

Ja ei mingit nutmist, tuletas Lillian endale meelde. Tal oli võhivõõraste ees nutmisest kõrini. Täna oli ta otsustanud näidata maailmale oma tugevust, mitte nutmisest kriimulist nägu. Keegi ei taha seda näha. Pealegi rikuksid pisarad meigi. Ta polnud aastaid end nii tugevalt meikinud ja kena Jasmine'i-nimeline noor daam oli lisanud veel ühe vööbakihi.

Kui Jasmine oli võtnud suure roosa aerosoolpudeli ja pihustanud Lilliani juustele nii palju lakki, et need oleksid pidanud tuleohtlikkuse hoiatussilti kandma, tundus, et ta lõpetas. Tüdruk

oli sammukese tagasi astunud, uurinud lõpptulemust ja kehitanud õlgu, justkui öeldes: *Nii hea kui võimalik*. Mitte eriti enesekindlust turgutav.

Kui meigitüdruk lahkus, istus Lillian vaikselt, uuris maniküüritud veinipunaseks lakitud küüsi ja tundis end nagu kostüümipeol. Lapsena rübliku ja nüüd kahe poja emana polnud Lillian kunagi eriti meigile rõhku pannud, aga ta ei saanud salata, et täiesti teiseks inimeseks olemise teesklemisel on oma võlu. Kui ta ei saa olla endine Lillian ega taluda ka uut, on võlts-Lillian ilmselt parim lahendus.

Nii nagu Lillian, oli ka maja filmivõteteks üles mukitud. Lillian oli püüdnud nädalakese ise toime tulla, aga viimaks alla andnud ja palganud koristusteenuse, mis tegi kahekordse koloniaalstiilis maja laitmatult korda. Loomulikult kulus kahel filmiassistendil vähem kui viis minutit otsustamiseks, et tehtu ei lähe kohe mitte.

Assistendid tormasid esiuksesse sisse kohe pärast päikesetõusu. Liiga pabinas, et hommikust süüa, vahtis Lillian vaikides, kuidas kohvi ja tubaka järgi lõhnav endast väljas assistent jooksis toast tuppa ja korjas kokku kõik perekonnafotod, mida nägi. Nad vinasid kabinetist kaks antiikset *wingback*-tooli, panid need elutoas kahele poole pianiinot ja paigutasid fotod strateegilistesse kohtadesse klaverikaanel.

Lillian puhus jäigad juuksed silme eest ja uuris fotode lõppasendit. Piano kohal rippunud lillemaal oli asendatud hallist toodud pereportreega ning Joshi öökapil seisnud Jerryt ja poisse kujutav foto oli kõrvuti hõbedases raamis pildiga, kus Lillian hoidis käest kinni kahel seljakotti kandval poisikesel.

Ta nägi fotol võõras välja. Kui ammu see oligi? Kolm, võib-olla neli aastat? Lilliani pikad pruunid juuksed raamisid nägu ja ehtne naeratus pani silmad smaragdrohelist särema. Tol ajal oli ta jume petikarva kreemjas, tedretähnid kirjasisid nina nagu kaneel. Kui Lillian kohanuks toda naist lastevanemate koosolekul, valinuks ta tolle mängivate ja jäätist mugivate põnnide järelevaatajaks. Naine fotol nägi õnnelik välja.

Kaks fotot edasi oli ülakorruse koridorist toodud pilt. See oli tehtud mõned kuud tagasi, kui Jerry oli taibanud, et nad pole perepildi jaoks poseerinud pärast seda, kui... Lillian koju naasis. Jerry oli üks valmisfotod välja valinud, sest Lillian tahtis selle vahele jätta. Perepildid olid kohutavad välja kukkunud. Kokkusobivate lipsudega poisid näisid ebamugavust tundvat ja Jerry käsivars paistis tema piha kohal heljuvat, justkui ei suudaks mees sundida end teda puudutama. Nüüd näidatakse seda riigitelevisioonis. Kõik näevad uut ja vana Lilliani kõrvuti. Hilisem Lillian oli pikad juuksed lühikeseks lõiganud ja kinnitanud juukselõksudega, et nägu oleks vaba. Tema naeratus oli pingul ja sunnitud, silmad mitte enam smaragdikarva, vaid nefriidina kahvatuohelised.

Lillian kujutles end pianino juurde minemas ja viimast kui ühte fotot põrandale pühkimas. Selleks läheks vaja ühtainust käeviibet. Neist jääks järele klaasi- ja läikpaberikuhi põrandal. Naine hamustas alahuulde, et naeratust tagasi hoida. Ainuüksi selle kujutlemine oli rahuldust pakkuv, aga viimane, mida ta praegu tahtis, oli endale veelgi rohkem tähelepanu tõmmata.

Et uusi vägivaldseid fantaasiaid vältida, pööras Lillian pilgu naeratavate nägudega fotodelt ära ja keskendus pianiinolt tolmu-kübemete otsimisele. Mahagonpind tõmbas tolmu ligi nagu magnet ja õhus heljus ikka veel apelsiniõli hõng, millega ta puitu oli poleerinud. Lillian armastas seda pianinot. Vahetult enne Joshi sündi oli ta sundinud Jerryt seda ostma. Mees oli naernud, sest kumbki neist ei osanud nootigi mängida, aga Lillian oli talle peale käinud. Pianino polnud neile, vaid mõeldud tema üsas kasvavale Joshile, hiljem Danielile.

Lillian raputas pead. Polnud ime, et noor ema noil fotodel nii vaevata naeratas. Ta ei teadnud veel, et mõnikord teeb elu teistsuguseid valikuid, kui sa ise teeksid. Nõme elu.

Raske tammeuks läks lahti ja Lillian võpatas. Tupp astus pruinis pükskostüümis pikk peene kondiga naine, justkui oleks ta kogu elu siin elanud. Lillian vahtis teda lummatult. Ta tundnuks selle näo

kõikjal ära: pikk kitsas nina, kõrged põsesarnad, blondid juuksed, mis kõikusid nagu kunstipäraselt kujundatud õlgkiiver, peaaegu värvitud kahvatusinised silmad. Kõik need kuulusid vähimagi kahtluseta Genevieve Randallile Headline Newsist. Lillian ja Jerry olid tavatsenud reedeõhtuti uudistesaadet vaadata, vaieldes mänglevalt tõsielulugude üle, mida preili Randall oli teleriekraanile toonud. Päriselus oli naine isegi kõhnem.

Tore. Kaamerapilt näitab tõepoolest viie kilogrammi jagu paksemana. Lillian mõtles mõrult rasvarullile vöö all.

Võttemeeskonna liige vedas mikrijuhime reporteri jaki ja seeliku alt läbi ning kinnitas märkamatusena reväärile. Lillianile avaldas muljet, et Genevieve Randall eiras täiesti tema pluusi all kobavaid käsi. Naine lehitses oma märkmekaarte. Seejärel tõmbas ta kostüümi sirgu ja kohendas jakihõlmade vahelt paistvat valget siidpluusi. Ta võttis veel mõned paberid, koputas kõik laitmatusse virna ja suunas siis kummitusliku pilgu Lillianile.

Hetkeks tundus Lillianile, et Genevieve Randall näeb teda läbi – või pigem tema pähe – ja teab kõiki ta saladusi. Lillian tahtnuks endal reporteri röntgenpilgu eest kaitsmiseks ümbert kinni võtta.

„Proua Linden,“ hüüdis Genevieve Randall toa teisest otsast, hääl läbi kahe korruse kajamas. „Tore sind ihusilmaga näha. Täna, et nõustusid täna meiega rääkima.“ Reporteri punased stilettod klõbisesid valjult laudpõrandal, kui ta üle toa Lilliani vastas asuva tooli juurde tuli.

Kust Genevieve Randall mind tunneb? imestas Lillian põgusalt. Siis talle meenus. Kõik tundsid Lillian Lindenit: viimase kahe ja poole aasta jooksul oli ta nägu ikka ja jälle teleekraanil olnud. See tõsiasi oli talle aga ikka veel ootamatu.

Genevieve Randall istus graatsiliselt nagu langev sulg ja võttis kohe sisse reporteriasendi: selg sirge, õlad lõdvestatud, näol särav naeratus. „Rõõm sinuga tuttavaks saada, proua Linden,“ ütles reporter ja sirutas Lillianile pikad peened sõrmed.

„Sama siin,“ sosistas Lillian, manas näole närvilise naeratuse ja surus reporteri jahedat kätt, lootes, et ta mõhnaline käsi ei kriimusta tolle beebipehmet nahka.

„Olin elevel, kui mu produtsent andis sellele projektile rohelise tule.“ Preili Randall põimis sõrmed kokku ja pani käed siivselt paberipatakale süles. „Jälgisin sinu lugu algusest peale. Ma ei jõua ära oodata, millal kuulen seda sinu enda suust.“

„Nojah, tänan.“ Lillian niheles toolil.

„Võta heaks. Alustame mõne minuti pärast. Ja palun, pea meeles, et püüad intervjuu ajal end võimalikult mugavalt tunda. Vasta küsimustele, nagu vestleksid sõprade seltsis kohvitassi taga. Nõus?

Kas mäletad küsimusi, mis ma saatsin? Kavatsen nende juurde jääda, nii et üllatusi pole oodata. Vajan ainult, et vastused oleksid võimalikult kirjeldavad ja täpsed. Kas see on teostatav?“ Randall naeratas. Ta oli hambaid nii palju kordi valgendanud, et need paistsid peaaegu läbi.

„Ma... annan endast parima.“ Lilliani laubal pärleandasid higi-
piisad, need ähvardasid alla tilkuda ja meigimaski rikkuda.

„Kas sa ikka *mõistad*, et see on eksklusiivintervjuu? Pärast lepingu allkirjastamist ei saa sa teisi pakkumisi enam vastu võtta.“

„Mõistan täielikult.“ Lillian hammustas põske. Eksklusiiv-
intervjuu klausel lepingus oli ainus põhjus, miks ta nõustus Head-
line Newsile intervjuud andma. See lühike lausejupp võimaldas tal
väljuda meediatsirkusest, milleks elu oli muutunud. Kui ta selle
intervjuu üle elab, ei ähvarda teda enam ükski oht.

„Olgu, jätkem seadusevärk sinnapaika.“ Genevieve vaatas ringi.
„Kus on su abikaasa, proua Linden? Jerry? Lootsin temaga rääkida,
kui oleme lõpetanud.“

„Ta seab end ülakorrusel valmis.“ Lillian tõstis pöidla suu juurde,
et küünt närida, aga talle meenus läikiv küünelakk. „Ütlesin talle,
et ta ei pea kogu intervjuud pealt vaatama. Meil mõlemal on nii ker-
gem.“

„Sobib. Intervjuu on sinust. Tahan, et tunneksid end võimalikult mugavalt. Kuidas jääb lastega?“ Randallil punane kohvikruus kõlksatas hammaste vastu, kui ta oma märkmeid üle vaatas.

„Nad on naabrite juures,“ ütles Lillian silmi kissitades. „Arvasin, et tegin teile selgeks, et ei taha lapsi sellesse kaasata.“ Poisid olid niigi juba liiga palju üle elanud. Ei ühtki intervjuud enam. Nad olid Jerryga selles ammu kokku leppinud.

Genevieve tõstis pilgu. „Ei-ei, lootsin lõpetuseks saada foto, kus kogu pere on koos. Ära muretse, Lillian, mitte ühtki küsimust.“

„Olgu, võib-olla siis üks võte.“ Viimastel aastatel olid kaamerad saanud Joshi ja Danieli jaoks tavaliseks. Ilmselt nad ei märkagi nende klõpsumist tagaplaanil.

„Tore. Olen siin peaaegu valmis,“ nähvas Genevieve kõrva-klappidega mehele. „Minu küsimused, Ralph.“

Tuhkblondide juuste ja üleliia suurte mustade prilliraamidega noormees, kes oli ennist kõik Lilliani fotod ümber paigutanud, jooksis reporteri juurde, pilk maas nagu koeral karjajahi juuresolekul. Randall pistis kortsus paberid, millele ta oli pastakaga ääremärkusi teinud, internile pihku ja jätkas siis oma märkmekaartide ülevaastust.